

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., v právní věci **žalobce: A. F.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2015, č. j. 4275/DS/2015, JID: 136081/2015/KUUK/Piš,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 12. 10. 2015, č. j. 4275/DS/2015, JID: 136081/2015/KUUK/Piš, **se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **15.342,- Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2015, č.j. 4275/DS/2015, JID: 136081/2015/KUUK/Piš, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností, oddělení správní (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 04. 2015, sp.zn. OSČ-Př/149152/5046/2014/VŠ, č.j. MmM/050843/2015/OSČ-P/VŠ, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále

jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 29. 11. 2014 v 11:49 hodin, na silnici I/13 ve směru Bílina – Most, řídil motorové vozidlo zn. Škoda Octavia, reg. zn. „X“, nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla orgány Policie České republiky naměřena rychlost jízdy 113 km/hod., při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost 110 km/hod., čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost stanovenou pro jízdu mimo obec o nejméně 20 km/hod., za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a současně mu byla uložena povinnost uradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro jeho nesrozumitelnost a nedostatečné odůvodnění. Navíc zjištěný skutkový stav nemá oporu v podkladech založených ve spise. K námitce nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí žalobce dospěl ohledem na neurčitost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ve kterém je uvedeno, že byl dne 29. 11. 2014 v 11:49 hodin na silnici I/13 směr Bílina – Most, spáchán přestupek. Z takového výroku nelze jednoznačně určit místo, kde měl být přestupek spáchán. Podle ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný uznán vinným obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění a druh a výměru sankce. Právě prostřednictvím jednoznačné individualizace lze vyloučit možnost záměny skutku se skutkem jiným a zároveň je vyloučena možnost zahájení opětovného řízení pro stejný skutek. V konkrétním případě správní orgán I. stupně označil místo spáchání přestupku za pomoci blíže neurčeného úseku pozemní komunikace, který je dlouhý více než 9 km. Z takto neurčitě označeného místa nelze jednoznačně stanovit nejvyšší možnou povolenou rychlost, když zmíněná silnice prochází nejen úseky, kde je rychlost omezena dopravní značkou, ale rovněž obcemi, kde je rychlost upravena právním předpisem. Žalobce se domnívá, že by mělo být místo skutku více konkretizováno, jinak může správní orgán zahájit další řízení o přestupku, kde místo spáchání skutku vymezí konkrétněji, a žalobce nebude moci namítat, že za takový skutek již byl postižen, neboť se skutek, který je nyní projednáván, bude jevit jako odlišný. Výrok napadeného rozhodnutí orgánu I. stupně dále pak postrádá označení přestupku, který je žalobci kladen za vinu pomocí zákonného ustanovení. Pro dostatečnou individualizaci přestupku a uložení sankce musí výrok rozhodnutí obsahovat konkrétní ustanovení, které bylo porušeno a jakého přestupku se žalobce svým jednáním dopustil, což výrok napadeného rozhodnutí zcela postrádá.

Žalobce dále poukázal na nedostatečné zdůvodnění napadeného rozhodnutí. Sám žalobce namítal celou řadu skutečností, které jasně směřovaly k závěru, že se protiprávního jednání nemohl dopustit. Žalovaný ovšem k tvrzením nikterak nepřihlédl a současně se s nimi nedokázal v rámci odůvodnění dostatečně vypořádat. Z leteckého snímku z místa měření bylo patrné, že měření bylo provedeno v zatáčce, přičemž návod k obsluze takové měření zakazuje. Dle přiloženého ověřovacího listu vyplynulo, že ověření měřicího zařízení proběhlo dne 03. 04. 2014, avšak samotné měření proběhlo až dne 29. 11. 2014, z čeho lze dovodit, že vzhledem k povětrnostním podmínkám, možné námraze a výskytu sněhu, bylo motorové vozidlo Policie České republiky opatřeno zimními pneumatikami s hloubkou dezénu alespoň 4 mm. Při výměně pneumatik však dochází k rozkalibrování měřicího zařízení v souvislosti s odlišným obvodem kol, případně pláštěm a je tak zcela namístě předpokládat, že může dojít ke škodlivému zásahu do počítadla impulsů. Dále pak se žalobce domnívá, že měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze, poněvadž z přiložené mapy je bez zbytečných pochybností patrné, že měřicí úsek není rovný, ale jedná se o zatáčku. Správní orgán I. stupně

konstatoval, že jde o rovný úsek, aniž by byly provedeny důkazy. Svým jednáním, kdy v odůvodnění neuvedl důvody, jež ho vedly k závěru, tak porušil ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Nejen správní orgán I. stupně, ale rovněž žalovaný, když rozhodnutí v odvolacím řízení bez dalšího potvrdil, se tak nedostatečně vypořádaly se vznesenými námitkami a zatížili rozhodnutí vadou. Svoji argumentaci žalobce opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 07. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109. Mimo jiné žalobce navrhoval provedení důkazu ohledáním místa, kde měl být přestupek spáchán a současně provedení důkazu čtením návodu k obsluze. Přestože ani jeden z důkazů nebyl proveden, postrádá rozhodnutí správního orgánu I. stupně náležité odůvodnění, proč tak nebylo učiněno. Žalovaný se se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnil a navíc pouze uvedl, že žalobce své námitky týkající se měření rychlosti nesprávně aplikoval, když je opřel o návod k obsluze k rychloměru PolCam PC2006, a nikoli k zařízení RAMER 10C. Žalovaný se tak s námitkami žalobce nedokázal dostatečně vypořádat, čímž se napadené rozhodnutí stalo nepřezkoumatelné. Žalobce se vzhledem k výše uvedenému domnívá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a musí tak být zrušeno.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. K námitce žalobce týkající se nekonkrétnosti místa spáchání přestupku uvedl žalovaný následující. V oznámení Policie České republiky je uvedeno, že přestupek se stal na silnici č. I/13 u obce Most ve směru jízdy do Mostu. V tiskovém výstupu z měřicího zařízení jsou navíc přesně uvedeny GPS souřadnice, konkretizující místo spáchání přestupku. Silnice č. I/13 je považována za přehledný úsek, ve kterém je po celé délce povolena maximální rychlost 90 km/hod. Žalobce pak dále namítal nesrozumitelnost a neurčitost výroku rozhodnutí orgánu I. stupně. Dle názoru žalovaného výrok rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti v souladu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu a ust. § 77 zákona o přestupcích. Právní kvalifikace skutku a formy zavinění byla v napadeném rozhodnutí specifikována na str. 3 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a na str. 2 rozhodnutí žalovaného. K naplnění skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, postačí zavinění z nedbalosti. Správní orgán tudíž neměl povinnost prokazovat úmyslné zavinění. Žalobce nepředložil žádné důkazy, které by mohly vést k možnosti vyloučení nedbalostní formy zavinění jako povinného znaku skutkové podstaty daného přestupku. Rozhodnutí je dostatečně konkretizováno, individualizováno a zcela v souladu s právními předpisy.

Měřicí zařízení včetně jeho tiskového výstupu bylo v naprostém pořádku a žalovaný neměl důvod ověřovací list č. 58/14 silničního radarového rychloměru RAMER 10C, jakkoli zpochybňovat. Pokud by došlo k manipulaci se zařízením na měření rychlosti nebo by došlo při samotném měření rychlosti k chybě, objevila by se na displeji přístroje zpráva o chybě měření a ke změření rychlosti by vůbec nedošlo. Žalovanému nepřísluší provádět kontrolu činnosti správních orgánů policie ani se nijak vyjadřovat k postupu policistů při provádění úkonů v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích. Vrchním kontrolním orgánem dozorujícím činnost policejního sboru je Generální inspekce bezpečnostních sborů. Pokud tedy měl žalobce pochybnosti o výkonu policistů projednávajících jeho přestupek nebo o správnosti měření měřicího zařízení měl se obrátit na příslušný nadřízený orgán. Provedení důkazu návodem k měřicímu zařízení není dle žalovaného předmětem přestupkového řízení a šlo pouze o snahu žalobce co nejvíce ztěžovat správní řízení za účelem vyhnutí se odpovědnosti za spáchaný přestupek.

V replice žalobce uvedl, že se v žádném případě neztotožnil se závěry žalovaného. Zákon o přestupcích jasně říká, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat popis skutku s označením místa jeho spáchání. Tento nedostatek nelze napravit uvedením místa spáchání údajného přestupku v odůvodnění rozhodnutí. Tvzení žalovaného, že po celé délce úseku je povolena maximální rychlost jízdy na 90 km/hod. je pouze spekulativní, když tato skutečnost nebyla během správního řízení předmětem dokazování a ani sám žalovaný nepředložil žádný důkazní prostředek k prokázání tohoto tvrzení. Nad rámec výše uvedeného si odůvodnění napadeného rozhodnutí a jeho výroku zásadně rozporují právě v nejvyšší dovolené rychlosti, kdy ve výroku je uvedena maximální povolená rychlost jízdy 70 km/hod. a v odůvodnění pak již 90 km/hod. Žalobce proto navrhl v případě nutnosti provést důkaz ohledání místa za účelem zjištění úpravy nejvyšší povolené rychlosti. S vyjádřením k námitce neurčitosti se žalobce rovněž nemůže ztotožnit. Je nadmíru zřejmé, že výrok rozhodnutí musí obsahovat označení přestupku, který je obviněnému kladen za vinu pomocí zákonného ustanovení. Svou argumentaci opřel o rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 09. 04. 2015, č. j. 60 A 10/2014-33, kdy ze skutkové věty musí vyplývat nejen popis skutku, který má být vyjádřen nezaměnitelným způsobem, ale i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro jeho právní kvalifikaci. Uvedením skutečnosti, že povolená rychlost byla překročena nejméně o 20 km/hod. nelze odvodit, jaká skutková podstata přestupku měla být naplněna. Z výroku rozhodnutí tak není možné zjistit, jakého přestupku se měl žalobce dopustit, když z něj není patrné, zdali maximálně povolená rychlost jízdy byla upravena na 70 km/hod. či na 90 km/hod. Na základě vyjádření žalovaného k žalobě, žalobce dospěl k závěru, že žalovaný nepochopil námitky žalobce, které se týkaly nepřesného měření. Přístroj není schopen rozpoznat, kde je měřeno v zatáčce a spolu s tím není ani schopen rozpoznat rozkalibrování. Měření, které by probíhalo v zatáčce a nebylo by provedeno v souladu s návodem k obsluze, by proběhlo, ale výsledek by nemohl odpovídat skutečnosti.

Žalobce následně zaslal své vyjádření před vydáním rozsudku, ve kterém uvedl, že se neztotožnil s právním názorem žalovaného. Uvedení GPS souřadnic nelze podřadit pod dostatečné konkretizování místa ve výrokové části rozhodnutí. Není ani pravdou, že by byla nejvyšší povolená rychlost na silnici I/13 mezi Mostem a Bílinou po celém jeho úseku stanovena na 90 km/hod, neboť zmíněný úsek prochází obcemi Obrnice, Želenice a Liběšice. K námitce nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí způsobené absencí skutkové a právní kvalifikace žalobce opakovaně uvedl, že odkaz na odůvodnění rozhodnutí je zcela nepřijatelný, když výroková část představuje nejdůležitější část rozhodnutí, která umožňuje žalobci podat odvolání proti zvolené právní kvalifikaci. Skutková kvalifikace je pak rovněž nedostatečně konkretizována, když není zcela zřejmé, jaká byla v měřeném úseku stanovena nejvyšší povolená rychlost a tím pádem ani určení jakého překročení rychlosti se vlastně žalobce dopustil. Závěrem pak znovu konstatoval, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze. Listiny o proškolení policistů nelze dle jeho názoru považovat za relevantní důkaz. Tvzení žalovaného o neprovedení záznamu měření v případě nesprávného použití nemá žádnou oporu ve spise. Tvzení žalobce a jeho podněty k provedení důkazů, které by nepochybně osvědčily skutkový stav věci, tak dle názoru žalobce jednoznačně směřují ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že

soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 29. 11. 2014 byl správnímu orgánu I. stupně Policií České republiky, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, odbor služby dopravní policie, dálniční oddělení Řehlovice, oznámen přestupek žalobce, jehož se měl dopustit téhož dne v 11:49 hodin na silnici 1/13 u obce Most ve směru jízdy do Mostu na GPS souřadnicích 50°30'13,242"N, 013°41'18,408"E svým jednáním spočívajícím v překročení povolené rychlosti, kdy mu na úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 90 km/hod. byla naměřena rychlost 113 km/hod. (po odečtení průměrné odchylky 109 km/hod.). Součástí tohoto oznámení byl i úřední záznam, který rovněž obsahoval informace o osobním automobilu a jeho řidiči, včetně využití měřicího zařízení R10C. Dále byl doplněn i záznam o přestupku. Z těchto listin je zcela zjevné, že osobní automobil tov. zn. ŠKODA OCTAVIA 1Z, reg. zn. „X“, jehož řidičem byl dle předložených dokladů A. F., nar. „X“, trvale bytem „X“, překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o méně než 30 km/hod., a to v úseku kde je maximální povolená rychlost 90 km/hod. Řidiči bylo při silniční kontrole sděleno, že svým jednáním porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a zároveň tak naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 125 c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Řidič odmítl projednání v blokovém řízení. V rámci silniční kontroly byla řidiči provedena dechová zkouška s negativním výsledkem.

Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že se dne 14. 04. 2015 konalo ústní jednání, na které se žalobce ani jeho právní zástupce bez řádné omluvy nedostavili, a to i přesto, že byli řádně předvoláni. Během jednání byly provedeny důkazy, které prokázaly spáchání přestupku žalobcem a správní orgán I. stupně tak dne 27. 04. 2015 vydal rozhodnutí sp. zn. OSČ-Př/149152/5046/2014/VŠ, č. j. MmM/050843/2015/OSČ-P/VŠ, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, jak byl vymezen v úvodu tohoto rozsudku.

Dle ust. § 4 písm. b) zákona o silničním provozu je každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.

Dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

Dle ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu smí řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu, jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/hod; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/hod a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/hod. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/hod.

Dle ust. § 79a zákona o silničním provozu je za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel.

Dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod nebo mimo obec o méně než 30 km/hod.

Dle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu se za přestupek spáchaný podle odst. 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k) uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč.

Dle ust. § 77 zákona o přestupcích, musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce spočívající v nedostatečně vymezeném místě spáchání přestupku v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Správní orgán I. stupně v daném případě konkretizoval místo, kde mělo dojít k protiprávnímu jednání žalobce jako „silnice I/13 směr Bílina – Most“. Náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, jmenujme např. jeho rozsudek ze dne 08. 01. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48 (dostupný též na www.nssoud.cz), v němž uvedl: „Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí. Pozemní komunikace označovaná jako silnice I/13 v úseku od města Bílina po město Most dosahuje přibližné délky 8 km. Z takto vymezeného místa, jako je tomu ve výroku rozhodnutí orgánu I. stupně, je opravdu těžko zjištělné, kde přesně mělo k protiprávnímu jednání dojít. Správní orgán I. stupně měl proto nepochybně místo skutku ve výrokové části vymezit přesněji, ač již uvedením příslušného kilometru silnice, zmíněním blízkého dominantního objektu či vypsáním GPS souřadnic. Na druhou stranu, je však důležité zmínit, že není možné, aby u přestupků překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo místo spáchání ve výroku rozhodnutí vymezeno na metr přesně, nýbrž dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 05. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39 (dostupný též na www.nssoud.cz), postačí vymezení určitého více, či méně dlouhého úseku

komunikace, a tak tomu bylo i v tomto případě. Výrok rozhodnutí navíc obsahuje datum a čas spáchání přestupku, včetně vyznačení směru jízdy. Je proto zcela vyloučené, aby byl žalobce postižen pro tentýž skutek vícekrát. S ohledem na výše uvedené tak soud shledal, že námitka žalobce není důvodná.

Další žalobcovy námitky se týkaly absence označení přestupku, který mu byl kladen za vinu a nesprávného uvedení nejvyšší dovolené rychlosti v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Výrok rozhodnutí orgánu I. stupně musí splňovat jednak obecné náležitosti dle § 68 odst. 2 správního řádu a jednak dle § 77 zákona o přestupcích musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Na výrok takového rozhodnutí jsou kladeny vysoké formální požadavky. Ze skutkové věty musí vyplývat nejen popis skutku, který musí být vyjádřen nezaměnitelným způsobem, ale i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro jeho právní kvalifikaci, tj. subsumpci pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku. Z výroku rozhodnutí, jímž je obviněný shledán vinným ze spáchání přestupku, musí být jednoznačně zřejmé, jakého deliktu se z hlediska skutku i jeho právní kvalifikace dopustil, a jaká mu za to byla uložena sankce. V daném případě bylo rozhodnutím správního orgánu I. stupně vysloveno, že žalobce „*je vinen z překročení nejvyšší dovolené rychlosti nejméně o 20 km/hod, když jím řízenému vozidlu byla mimo obec na komunikaci, která není dálnicí ani silnicí pro motorová vozidla, naměřena rychlost 113 km/hod; při toleranci rychloměru $\pm 3 \%$ při rychlostech nad 100 km/hod tedy mimo obec, kde nejvyšší dovolená rychlost stanovená zvláštním právním předpisem je 70 km/hod, jel jmenovaný rychlostí nejméně 110 km/hod. Za přestupek se ukládá podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona v návaznosti na ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1.500 Kč*“. Správní orgán I. stupně ve výrokové části rozhodnutí popsal skutek, který naplňuje znaky skutkové podstaty protiprávního jednání, ale není jednoznačně zřejmé, kterého přestupku s odkazem na ustanovení zákonného znění se žalobce dopustil.

Ve výroku je sice uveden odkaz na ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, který vymezuje přestupky fyzických osob při provozu na pozemních komunikacích, avšak toto ustanovení obsahuje celkem 11. bodů různých skutkových podstat přestupků, z nichž čtyři spočívají právě v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Dále skutkové podstaty přestupků uvedené v bodech 3. a 4. ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu spočívají v překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 20 km/h.

Výrok znepřehledňuje i to, že je v něm i chyba v uvedení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zvláštním předpisem, neboť je uvedeno 70 km/h, ačkoliv mělo být zřejmě uvedeno 90 km/h, jak plyne z odůvodnění rozhodnutí.

Má-li být jakékoli rozhodnutí správního orgánu přezkoumatelné, je třeba, aby se ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. V čem lze spatřovat tyto jednotlivé atributy přezkoumatelnosti však s.ř.s. nestanoví, a proto je třeba vycházet z toho, co vytvořila dosavadní správní judikatura.

Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek),

jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Azs 47/2003; rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003, www.nssoud.cz).

Výrok rozhodnutí je konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Výrok proto musí být formulován tak, aby z něho bylo zcela jednoznačně patrné, jakého správního deliktu (skutkové podstaty) se stěžovatel dopustil a podle jakého ustanovení zákona mu byla stanovena předmětná správní sankce. Jen tak se jeho rozhodnutí stává přezkoumatelným (viz rozsudky NSS ze dne 28. 11. 2007, sp. zn. 7 As 7/2007; ze dne 22. 3. 2013, sp. zn. 4 As 54/2012, www.nssoud.cz).

Soud má za to, že rozhodnutí o přestupku musí obsahovat popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným a tak, aby byly naplněny veškeré zákonné znaky uvedené skutkové podstaty (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006; rozsudek NSS 23. 9. 2009, sp. zn. 4 As 7/2009; rozsudek MS Praha ze dne 19. 3. 2009, 11 Ca 387/2008). Dále lze konstatovat, že mezi popisem skutku ve výroku rozhodnutí, jeho právní kvalifikací a odůvodněním rozhodnutí musí být vzájemný soulad a jedna část musí navazovat na druhou (srov. rozsudek KS v Ústí nad Labem ze dne 1. 6. 2012, sp. zn. 16 A 1/2011, www.nssoud.cz).

Uvedené požadavky však výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nenaplnňuje, neboť neobsahuje právní kvalifikaci přestupku a společně s nesprávným uvedením překročení nejvyšší dovolené rychlosti, která je uvedena jinak ve výroku a jinak v odůvodnění rozhodnutí, činí rozhodnutí nesrozumitelným podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Další žalobcová námitka se týkala neprovedení navrhaných důkazů a následné absence zdůvodnění, proč tak nebylo ze strany správního orgánu I. stupně učiněno.

Ze spisového materiálu je patrné, že správním orgánem I. stupně bylo při ústním jednání, jehož se žalobce ani jeho právní zástupce neúčastnili, provedeno dokazování. Konkrétně byly provedeny tyto důkazy - oznámení o přestupku a předložení snímku č. 8496 ze silničního radarového rychloměru RAMER 10C. Dále při ústním jednání bylo konstatováno, že v příkazu o uložení pokuty bylo chybou v psaní uvedeno chybné označení rychloměru AD9C namísto již zmíněného RAMER 10C. Žalobci byla dána možnost se s příslušnými materiály seznámit. Žalobce zaslal písemné vyjádření k podkladům, ve kterém navrhoval provedení ohledání místa za přítomnosti obsluhy měřicího zařízení, neboť měření bylo dle jeho názoru provedeno v rozporu s návodem k obsluze. Z tohoto důvodu požadoval rovněž jako důkazní materiál výslech zasahujících policistů a čtení návodu k obsluze. Správní orgán I. stupně navrhané dokazování neprovedl, avšak není pravdou, že by odůvodnění rozhodnutí postrádalo zdůvodnění takového postupu. V odůvodnění rozhodnutí na str. 2 správní orgán I. stupně uvádí, že nenařídil výslech zasahujících policistů, neboť nedospěl k názoru, že by měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze. Snímek z rychloměru, stejně jako zástupcem předložená mapka jednoznačně prokazuje skutečnost, že měření bylo provedeno v téměř přímém úseku komunikace I/13 a v žádném případě tak nelze daný úsek považovat za zatáčku.

Důkazní návrhy nebyly provedeny, nicméně správní orgán I. stupně jejich neprovedení dostatečně, srozumitelně a přesvědčivě zdůvodnil. Žalobcova námitka tak nebyla soudem shledána důvodnou.

K námitce žalobce týkající se chybně provedeného měření soud uvádí následující. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 09. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60 (dostupný též na www.nssoud.cz), uvedl, že „s námitkami, které se týkaly nesprávného postupu a chyb při měření rychlosti stěžovatelova vozidla, se však krajský soud vyrovnal toliko prostřednictvím jediné věty: „Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že radarové zařízení v případě chyb při měření (jako jsou žalobcem tvrzené nesprávné úhly měření, vzdálenosti nebo existence překážek) snímek nezaznamená vůbec.“ Krajský soud bez jakékoliv další úvahy pouze přejal toto tvrzení žalovaného, obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a opřené o „známost z úřední činnosti“, a označil je za „správné“, aniž by je dále odůvodnil či podložil důkazy. Takový postup považuje Nejvyšší správní soud v intencích výše citované judikatury týkající se požadavků na přezkoumatelnost a kvalitu odůvodnění soudních rozhodnutí za nedostatečný. Východisko, na němž je rozsudek krajského soudu v dané části založen, totiž že v případě nedodržení návodu k použití nebo jiné chyby v měření měřicí přístroj fotografii vůbec nevyhodnotí, není obecně známou skutečností. Nejvyšší správní soud nevylučuje možnost, že dané východisko je v tomto případě pravdivé, je však nutné je řádně zdůvodnit a prokázat, k čemuž procesní řády ostatně poskytují řadu instrumentů (pokud jde o řízení před soudem, např. § 127 občanského soudního řádu, ve spojení s § 52, 64 a 77 s. ř. s., týkající se odborného vyjádření, výsledku znalce či písemného znaleckého posudku). U dalších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jejichž skutkový stav byl obdobný nyní řešenému případu, vyplývá, že pokud žalobce dostatečně konkrétně zpochybní klíčový důkaz, jímž je záznam z měření rychlosti a navrhne výsledek policistů, kteří měření prováděli, nelze na takovýto návrh nereagovat či ho odbýt například tím, že správnímu orgánu nepřísluší přezkum postupu policistů. To samo o sobě neznamená, že by musel být výsledek policistů nutně proveden, ale je na místě adekvátně procesně reagovat a žalobcem předestřená tvrzení vyvrátit nebo potvrdit. Ve zmiňovaných případech se pak ukázalo stěžejní odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení, že při nevhodných podmínkách pro měření není snímek z měření proveden.

V právě projednávaném případě žalobce navrhl provedení ohledání místa za přítomnosti obsluhy měřicího zařízení, neboť měření bylo dle jeho názoru provedeno v rozporu s návodem k obsluze. Zároveň požadoval jako důkazní materiál výsledek zasahujících policistů a čtení návodu k obsluze. Jak již bylo výše uvedeno, správní orgán I. stupně nenařídil výsledek zasahujících policistů, neboť nedospěl k názoru, že by měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze. Své tvrzení opřel o snímek z měřicího zařízení a mapu, zachycující úsek, na kterém bylo prováděno měření, aniž by si opatřil zmiňovaný návod k obsluze.

Soud konstatuje, že se žalobci podařilo konkrétními tvrzeními zpochybnit dosavadní skutková zjištění a bylo na správních orgánech, aby je v dalším řízení potvrdily nebo vyvrátily, což však neučinily. Závěry správního orgánu I. stupně nemají oporu v nashromážděných podkladech, neboť není zřejmé, na základě čeho dovodil, že měření nebylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze a není tak dán důvod, pro který by bylo nutné vyslechnout zasahující policisty. Následně ani žalovaný se později nepokusil vyslechnout zasahující policisty, založit do spisu návod k obsluze nebo si zajistit odborné

vyjádření výrobce měřicího zařízení, že při nevhodných podmínkách pro měření není snímek z měření vůbec proveden. V těchto skutečnostech spatřuje soud zásadní pochybení správních orgánů, neboť neučinily vše nezbytné tak, aby byl dle ustanovení § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a jejich závěry nemají potřebnou oporu ve spise ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Nicméně soud nemá za to, že je nutno vyhovět všem důkazním návrhům žalobce avšak je nutno dokazování doplnit, například o odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení, zda toto zařízení disponuje automatickou funkcí, která nedovoluje zhotovení snímku za nevyhovujících podmínek. K argumentaci žalovaného, že postupem zástupce žalobce mělo docházet k prodlužování a maření řízení soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 02. 07. 2015, č. j. 9 As 37/2015-36, kde je mimo jiné uvedeno, že přestože je možné v rámci přestupkového řízení chápat určité procesní strategie některých účastníků řízení jako účelové, nezbavuje to správní orgány povinnosti postupovat v souladu se zákonem a vést ve věci řádný a úplný spisový materiál.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil bez jednání pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s. a věc mu podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.

Výrok ad II) o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 15.342,- Kč. Tato částka se sestává z částky 3.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 9.300,- Kč za tři úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, Mgr. Jaroslavem Topolem, po 3 100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) AT, a podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d), dále z částky 900,- Kč za s tím související tři režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 AT, a z částky 2.142,- Kč odpovídající 21% DPH z částky 10.200,- Kč - § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Náhradu nákladů řízení za vyjádření žalobce před vydáním rozsudku soud nepřiznal, neboť ho soud považoval za součást repliky a žalobce v něm nové argumenty, které by nemohl vznést již dříve, neuplatnil.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže

následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 11. dubna 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová